

Cautio Judicialis Prælatorvm, Ecclesiasticorum & Regularium

Dript, Laurentius a

Neuhaus, [1684]

Art. 12. An Clericus vel Religiosus, à sententia sui Prælati uti Ordinarij
appellare possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63260](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63260)

ARTICVLVS XII.

An Clericus vel Religiosus, à sententia sui Prælati uti Ordinarij, appellare possit?

Appellatio si Cardinali alijsq; Canonistis credimus est, quædam medicina contra morbum sententiæ iniquæ, l. 1. ff. de appell. Card. tom. 1. concl. 347. num. 1. Et nihil aliud est appellatio quam quærela iniquitatis adinventæ, ut judicantis iniquitas corrigatur. Rom. cons. 324. Estque defensio & presidium innocentie de jure naturali inducta ad favendum oppressis, illisq; favorabile remedium Alexand. consil. 113. & ad tollendum gravamen, quia non gravatus non appellat, & ubi cessat gravamen, cessat appellatio, Alexand. con. 89. num. 8. lib. 1. omnis oppressus 2. quest. 6. Card. concl. cit. per totum. Unde speculator lib. 2. part. 3. §.

3. §.

3. §. 1. quis possit appellare : omnis inquit, & C
 oppressus aut injustè gravatus, quicumq;
 sit, ut in 2. q. 6. omnis oppressus, & cap.
 quo
 Secu
 pell
 dis.
 ut a
 tia
 tro
 si q
 ren
 ide
 que
 stit
 Et
 fia
 ve
 cu
 &
 nu
 pō

ideo de appell. Ludowicus Engel. part. 3.
 lib. 5. tit. 38. §. 3. n. 16. & 17. appellatio
 enim non est inventa, ut sit iniquitatis
 vinculum sed oppressorum levamen. gloss.
 ad cap. ad nostram de appellat.

Quibus præsuppositis, ad quaestio-
 nem respondeo : de jure communi, re-
 gulariter non licere Ecclesiasticis, vel
 Religiosis, à correctione & præceptis
 suorum superiorum legitimè & secun-
 dum SS. Canones, Regulam Ordinisq;
 constitutiones factis, appellare. Pa-
 ter ex cap. reprehensibilis de appellat. Ubi
 Pontifex, statuimus, inquit, ne subjecti
 contra disciplinam Ecclesiasticam, in vo-
 cem appellationis erumpant. Et infra præ-
 cipue hoc in Religiosis volumus observari,
 ne Religiosi, cum pro aliquo excessu fuerint
 corrigendi, contra Regularem Prælati sui
 & Ca-

quic
m
cap.
rt. 3.
latio
tatis
gloss.
tio.
re.
vel
otis
an-
sq;
Pa-
Ibi
Et
vo-
a-
i,
nt
ui
a-

& Capituli disciplinam appellare præsumant, sed humiliter & devotè suscipiant, quod pro salute sua eis fuerit injunctum. Secundus textus in cap. ad nostram de appellatione. Ubi Pontifex, quia verò remedium appellationis non ideo est inventum, ut alicui à Religionis & ordinis Observantia exorbitanti, debeat in sua nequitia patrocinium exhibere: mandamus quatenus si quando quilibet subditorum tuorum ad remedium appellationis convola verit, non ideo minus eum juxta tenorem mandati, quod in prædicta Regula continetur, & institutionem Ordinis corrigas & castiges. Et horum omnium ratio esse potest.

Primo. Quod Superior sive Ecclesiasticus, sive Regularis, judicialiter vel extra judicialiter procedens, si secundum SS. Canones Regulæ instituta & ordinis constitutiones procedat, nullum subdito gravamen inferat, adeoque appellationi, quæ tantum ad vitandum

dum

dum gravamen introducta est, locus non sit: maximè cum Religiosus post peractum novitiatus annum, in quo omnia similia ad deliberandum sibi proposita sunt voluntariè & spontaneè, talibus constitutionibus & Ordinis Observantijs, ac pœnis se subdiderit, & Juri appellationis per professionem quodammodo renuntiaverit.

Secundo. Quod appellationes si à correctionibus juxta ordinis constitutiones inflictis admitti deberent, quid aliud haberemus in Monasterijs, quam continuas appellationes, litigia, guerras & everfionem totius disciplinæ regularis, & status Religiosi, dum subditi liberrimè transgredierentur Regulam Ordinisq; statuta, & pro transgressionibus correcti appellarent, effectumq; correctionis suspenderent, & ad insultandum Superioribus audaciores evaderent. Sicut ergo in illis
 quæ

quæ spectant ad observantiam regularem & culpas leves, eorumq; correctiones, non est necessaria tela iudicialia vel ordinarius processus, sic nec appellatio in similibus locum habet, ob rationes mox allatas.

Ex quibus omnibus manifestum evadit, appellationem à correctionibus secundum SS. Canones, præscriptum Concilij Tridentini, Regulam & Ordinis constitutiones factis, omnibus Clericis & Religiosis interdictam. Quare exurgit dubium, an saltem si Superior in corrigendo modum excesserit, vel in causis criminalibus, contra subditum servato ordine iudiciario sumario procedat, & gravamen, quod per definitivam reparari, & non nisi per remedium appellationis declinare nequit, inferat: an in talibus casibus subditus, ad servandum se indemnem, appellare non possit, præsertim cum appella-

pellat.

pellatio, ut supra dictum est, sit species defensionis de jure naturali cuiuslibet competentis, quam etiam Religiosus denegare velle, & eosdem quibuscunq; crudelibus procedendi modis, tanquam justis subicere velle, speciem quandam crudelitatis præferre videtur. Sit ergo:

A R T I C V L V S XIII.

In quibus causis Clericus vel Religiosus à sententia sui Prælati & ad quem appellare possit.

NON licere Regularibus in ulla causa, vel à quocunq; gravamine, quantumcunq; enormi, E. G. depositione, privatione officij, carcere, alijsq; arbitrarijs gravissimis, etiam injustè afflictis pœnis, ad alium Superiorem appellare; multorum in SS. Canonibus, eorumq; Interpretibus minime